

100. Møde.

Lørdag den 6. Marts Kl. 2.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om Statens Medvirken til en Reorganisation af Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vekselbank af 21. September 1922 med Ændringer af 5. Februar 1923.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 5600).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan kun behandles i dette Møde, hvis Tinget dertil giver sit Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren (Andreasen): Jeg skal tillade mig som Udvalgets Ordfører at anbefale Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, til Vedtagelse i dette høje Ting.

Fraenkel: Naar jeg ikke kan stemme for dette Lovforslag, ønsker jeg at give en kort Motivering; men jeg vil straks sige, at denne Motivering skal ikke forstaas, som om den Stilling, jeg indtager, skulde være Udtryk for nogen Mistilid til den nuværende Ledelse af Banken. En saadan har jeg paa ingen Maade, tværtimod. Men Sagen er den, at der er lagt en Byrde paa denne Ledelses Skuldre, eller de har maaske selv paataget sig den — det ved jeg ikke —, som de vil være ude af Stand til at løfte, og som ingen andre Mennesker vil kunne løfte. Naar et Pengeinstitut er blevet mishandlet; saaledes som Landmandsbanken, tror jeg ikke, man er i Stand til at bringe det til at staa paa egne Ben mere, og det er derfor min Mening nu, som det var min Mening, den Gang vi første Gang vedtog Bankgarantien, at man havde gjort bedst i at

lade falde, hvad der alligevel maatte falde. Jeg tror ikke, det vilde være muligt, om man søgte Verden rundt, at finde et Eksempel, hvor en Bank under lignende Forhold har kunnet rejse sig igen. Og dernæst vil jeg sige, at hvis man nu stod i eller paaviseligt lige foran en vældig Opgang af Erhvervslivet, hvor man kunde mene: Her kommer Konjunkturer ind, som kan benyttes af en dygtig Bankmand, og som dog gør det muligt at bringe denne Bank flot, saa lad gaa, saa forelaa det dog i det mindste for Optimister en Mulighed; men naar det stik modsatte er Tilfældet, naar vi med gode Kendsgerninger og klare Tal er i Stand til at vise, at Tendensen vil blive nedadgaaende endnu i lange Tider, saa er der saa meget mindre Grund til, at Staten blander sig længere ind i dette, end den allerede har gjort. Det er min Overbevisning, at for hvert Aar, Statens Garanti varer længere, vil baade dens Risiko og dens Tab blive større. Jeg kunde kun have et Ønske med Hensyn til denne Bank, og det var, at Garantien ikke blev udvidet, og at man øjeblikkelig tog fat paa Udarbejdelsen af en Plan for Statens Løsgørelse fra den, hvad der jo er rigelig Tid til med de to Aar, der under alle Omstændigheder er tilbage af Garantiperioden.

Der er et andet Forhold, som man har fundet det rigtigt at lade virke ind her, og jeg kan ikke lade være at omtale det, netop fordi baade den højtærede Statsminister og ærede Medlemmer fra den Side saa stærkt har pointeret det, nemlig at der maatte skaffes Ro om Banken. Det hørte vi ogsaa stadigvæk forrige Gang. Nu vil jeg spørge: Tror virkelig de ærede Herrer, der ønsker Ro om Banken, at denne Ro fremmes ved det Hastværksarbejde, vi her har præsteret, et Hastværk, som det ikke er mig muligt at se nogen som helst Grund til, der ikke baseres paa rene Fraser? Der vilde ikke ske Banken det allerfjerneste, om vi en Gang i næste Uge havde faaet denne Sag færdig. I Stedet for skal her være Natarbejde og et Huj og Hast, som kun er egnet til at vække Uro hos det store Publikum. Saa hastig er man i Arbejdet her, at den ærede socialdemokratiske Ordfører ikke en Gang kan give sig Tid til ordentligt at gennemgaa Ændringsforslagene. Han henviser os til disse Ændringsforslag, dem skal vi have læst, siger han. De er lige kommet ind paa vore Pulte, lige som vi kommer ind ad Døren, men alligevel forudsætter man, at disse Ændringsforslag,